

„Da var det ogsaa for at tale med Dem om den Sag, at jeg søgte Dem, Pastor Vestrup! Jeg veed naturligvis godt, at vi tænker og dømmer forskelligt om mange Ting; men det er dog den samme Gud, vi begge to tjener; og — hvad der maa være Hovedsagen nu — vi kæmper mod den samme ryggesløse Fjende. Jeg haaber, De tilgiver mig, at jeg taler saa frit; men jeg maa have Lov at sige Dem, at vi er mange, som af Hjertet beklager, at De af Forholdene er bleven ført ud i en saa skæv Stilling til vort hele Kirkeliv. Hvem der her har den største Skyld, skal jeg ikke udtale mig om; men jeg veed, at formaaende Mænd indenfor Kirken nærer et alvorligt Ønske om at faa bragt en Forstaaelse i Stand og standse en Strid, som kun er til Glæde for Guds Fjender.“

Mads Vestrup iagttog ham igen mistænksomt. Hvad var dette her? Han begyndte at forstaa, at den unge Præst og Folketingsmand ikke var kommen i eget Ærinde alene, og han vidste, at Pastor Gaardbo allerede spillede en vis Rolle i Hovedstaden, ikke saa meget i Rigsdagen som i Byens kirkelige Krese, der blandt andet havde betroet ham Ledelsen af en Ungdomsforening, den saakaldte „Korshær“.

Han lod dog som ingenting og forholdt sig afventende. Og nu meddelte Johannes Gaardbo, at han den foregaaende Dag havde haft en Samtale med Biskop Abel.

„Biskoppen kom ved den Lejlighed ogsaa til at tale om Dem. Jeg sagde ham nemlig, at jeg havde overværet et Par af Deres Møder, og fortalte desuden om vort tidligere Sammenstød. Da jeg gik fra ham, sagde Biskoppen, at jeg for min egen Skyld skulde gaa til Dem og forklare Dem Grunden til Misforstaaelsen, og han bad mig da med det samme sige Dem, at han kun tænkte godt om Dem og gerne engang vilde tale med Dem.“

„Med mig? ... Vil Biskoppen tale med mig?“

„Ja, han ytrede det Ønske.“

„Hvad vil Biskoppen tale med mig om?“

„Det veed jeg ikke. Det vil sige, jeg har jo nok en Formodning,“ sagde Johannes Gaardbo og rejste sig. „Men den kan maaske være ganske forkert, saa jeg vil helst holde den for mig